

[Ebba Strange]

ler en hel masse velvillige ord, men ikke har viljen til at bevilge de penge, der skal være bag ordene, og derfor bliver den barske hverdag derude en, der slet ikke svarer til de ord, der bliver sagt her fra denne talerstol. I den tid, der er forløbet, siden vi behandlede dette forslag sidst, det vil sige i løbet af sommeren, har vi haft hele balladen, hvis jeg må kalde den sådan, omkring nedskæringerne på Ebberødgård. Jeg har stillet et skriftligt spørgsmål til socialministeren, fordi jeg var blevet orienteret om, at nedskæringen på Ebberødgård nærmest var det dobbelte af det, jeg havde fået at vide, nemlig ikke 33 personer, men stort set det dobbelte. Det mente socialministeren ikke det var. Jeg vil gerne spørge socialministeren i dag, hvordan det går med forhandlingerne på Ebberødgård, og hvordan situationen på Ebberødgård i realiteten vil komme til at se ud, når det personale er fyret, som skal fyres deroppe.

Socialministeren sagde selv, at hvis udslusningen skal lykkes, kræver det uddannelse og hjælp. Socialministeren ved, at vi fra SFs side er tilhængere af udslusningen, vi er tilhængere af de små institutioner – det har vi tidligere givet udtryk for – og vi er også enige i, at udslusningen kræver uddannelse og hjælp, men hvad i alverden hjælper det, hvis ikke dette folketing vil bevilge den uddannelse og den hjælp?

Vi fik i augustsamlingen socialdemokratiets beskæftigelsesplan, og vi efterlyste en øget personaleansættelse, både i åndssvageforsorgen og i de almindelige daginstitutioner. Vi kan ikke integrere disse åndssvage børn, hverken i vore børnehaver, i vore fritidshjem eller i vore skoler, hvis ikke personalenormeringen bliver ordentlig. Og hvis ikke vi har en fuldstændig sikkerhed for det, kan det være, vi skal til at opgive integrationsstanken, og det ville bedrøve mig ganske overordentlig meget.

Men jeg må sige én gang til til dette høje ting, at det er fortvivlende, at vi i en arbejdsløshedssituation, hvor vi kan se frem til 200.000 arbejdsløse, tillader os at beskære personalet i den offentlige sektor. Det er helt urimeligt. Jeg vil godt appellere én gang til, også i forbindelse med dette forslag og i forbindelse med de kommende finanslovforhandlinger, om, at man virkelig tager det seriøst op. Det er bekræftet af det økonomiske råd, det er bekræftet af regeringens øko-

nomer, det bliver bekræftet alle vegne, hvor vi diskuterer disse ting, at det også national-økonomisk er uforsvarligt at fyre folk i den offentlige sektor.

Når vi så ved, at de åndssvage har brug for dem, når vi ved, at man har brug for dem i de normale institutioner, bl. a. for at kunne gennemføre integrationstanken, mener jeg, at det er på tide, at dette folketing besinder sig en gang til.

Jeg er spændt på og glæder mig til at høre, hvad det udvalg får ud af at kigge på en ændring af fordelingsnøglen. Vi er enige om, at 17 års reglen er dårlig, men jeg er også enig med socialministeren i, at vi i øjeblikket ikke har objektive kriterier; hvis de kan findes, synes jeg, det ville være en stor fordel.

Men som sagt, jeg takker for forslaget og lover det en velvillig behandling i socialudvalget.

Grethe Philip (RV):

Åndssvageforsorgen har gentagne gange været til behandling her i folketingssalen og også i socialudvalget, og det finder jeg er fuldt ud med rette. Det er et så vigtigt område inden for hele vores socialpolitik, at det er rimeligt, at vi hele tiden holder os à jour med, hvad der sker inden for området.

Jeg synes også, det skal siges her, at det i mange år var et forsømt, tilbageblevet område, at der er gjort store fremskridt, men at vi stadig på visse områder har ganske uacceptable forhold. Det gælder jo ikke mindst på nogle af de gamle institutioner, hvor vi lapper og forbedrer, og hvor der sker noget, men hvor det stadig væk ikke er godt nok; det må man vide og holde sig for øje.

Men når vi så går over til selve forslaget, er det rigtigt, som allerede tidligere talere har sagt, at en del af det, der foreslås, er man allerede i gang med at forbedre, så det behøvede vi jo sådan set ikke at få frem her som et forslag til drøftelse i selve folketingssalen.

Ser vi på den målsætning, der ligger bag ved forslaget, må jeg sige, at jeg i mangt og meget er enig i det. Jeg ser godt en hel del fremtidsperspektiver, som ville være til gavn for de åndssvage, men desværre må jeg også sige, at der ligger økonomi i dette. Hvis man virkelig tænkte sig, at forslaget blev vedtaget, og at det blev opfattet sådan, at der nu var givet tilsagn om penge til øjeblikkelig at op-